

13-17.09.2023 WARSZAWA
HER DOCS FORUM

WIĘCEJ INFORMACJI: WWW.HERDOCS.PL

  /HERDOCS

**WSTĘP
WOLNY**

ZANGAŻOWANE SPÓJRZENIE

SPIIS TREŚCI

IWONA KURZ O ZAANGAŻOWANYM SPOJRZENIU	3
PROGRAM FILMOWY	
„5 PÓR ROKU REWOLUCJI”	8
„BUDZĄC SIĘ W CISZY”	10
„DOBRA WIADOMOŚĆ”	12
„FEMINIZM WTF”	14
„IT’S A DATE”	16
„JINA”	18
„MARA. BIAŁORUSKI SEN”	20
„PAMIĘTAJ ZAPACH MARIUPOLU”	22
„POD OSŁONĄ NOCY”	24
„POŁOŻNE”	26
„POTYKAM SIĘ NA KAŻDĄ WIEŚĆ Z KIJOWA”	28
„PRZESŁUCHANIE”	30
„PSZCZOŁA”	32
„TRZY OKNA NA POŁUDNIOWY ZACHÓD”	34
„W POSZUKIWANIU ZIELONYCH MIAST”	36
„WIESZ, ŻE TO BĘDZIE FILM O WOJNIE”	38
„ŻÓŁTY SUFIT”	40
HARMONOGRAM	42
ORGANIZACJA	43
PODZIĘKOWANIA	44

IWONA KURZ

SPOJRZENIE ZAANGAŻOWANYCH

W 2013 roku Hito Steyerl, artystka, badaczka i aktywistka wizualna, przedstawiła prześmiewczą pracę wideo *How Not To Be Seen: A Fucking Didactic Educational .MOV File* (<https://www.artforum.com/video/hito-steyerl-how-not-to-be-seen-a-fucking-didactic-educational-mov-file-2013-51651>). Podejmowała w niej jeden z najważniejszych tematów swojej twórczości, dotyczący pułapek i możliwości podmiotowego funkcjonowania w globalnej przestrzeni cyfrowo-wizualnej obserwacji i nadzoru. Zarazem jednak odśłaniała jeden z wielu paradoksów współczesności – nazwanej przez Zygmunta Baumaną płynną nowoczesnością właśnie dlatego, że brakuje w niej czytelnych rozgraniczeń, precyzyjnych pojęć i praktyk, że wszystko jest złożone i paradoksalne. Możemy zatem z jednej strony walczyć o ukrycie się przed wszędobylskim okiem różnych kamer i systemów inwigilacji, ale nadal przecież i jednostki, i grupy pozostają aktywne w walce dokładnie o to, żeby zostać zobaczone, żeby znaleźć własną przestrzeń w globalnym obiegu reprezentacji.

Sprawa komplikuje się jeszcze bardziej, kiedy mowa nie tylko o wolności od cyfrowej presji, ale o kontekstach, w których znalezienie się w obiektywie kamery może być równoznaczne ze znalezieniem się na celowniku.

Na wymownym zdjęciu Ahmada Gharabliego, zrobionym w Jerozolimie w 2017 roku, izraelski policjant fotografujący palestyńską kobietę został – niejako zwrotnie – przez nią również sfotografowany (<https://foreignpolicy.com/wp-content/uploads/2018/02/140review.jpg>). Dwa wymierzone w siebie smartfony demonstrują sytuację synchronii widzenia: widzenia się nawzajem i widzenia wszystkich przez wszystkich. Nie jest ona symetryczna, bo nie wszystkich uprawnia tak samo, ale zasadniczo zmienia relacje władzy, w której również panowanie nad narzędziami widzenia staje się płynne a układy sił nieokreślone: gdzie władza chce widzieć, można się kryć,

gdzie skrywa swoje działania, można je odśladzać. Polityczna demonstracja, gest oporu zyskuje podwójne znaczenie: performansu społecznego i reprezentacji. Ta kwestia problematyzowana jest też przez dokumentalistki w programie HER Docs Forum, które filmują protestujących – w Damaszku (*5 pór roku rewolucji*), białoruskim Mińsku (*Mara. Białoruski sen*) czy birmańskim Rangunie (*Położne*) – ale też tych, którzy ich filmują. I które same nie dają się złapać na filmowaniu (co zwłaszcza dotyczy Liny, twórczyni filmu o rewolucji syryjskiej, w którym toczy się bezustanna walka o możliwość zobaczenia czegoś za pomocą kamery, najczęściej z ukrycia). Co zwraca uwagę, to zdumiewające podobieństwo przemocy i sprawujących ją funkcjonariuszy władzy...

I ze względu na złożoność dzisiejszego świata, i właśnie to dodatkowe skomplikowanie w nim z istoty rzeczy skomplikowanej kwestii widzenia, nie można wyraźnie zdefiniować zaangażowanego spojrzenia, tym bardziej, że zaangażowania bywają różne. Istotne jest jednak, co znaczą dla osób obecnych w wyznaczanym przez kamerę polu widzenia – dla bohaterów filmów, ale też dla ich twórczyń i widzów. Wspólny mianownik nie jest możliwy, ale też może nie jest konieczny: jedną z ważnych wartości i podstawowych wymiarów zaangażowania jest jego otwarty charakter, rozumiany jako kształtowanie się w odpowiedzi na potrzeby osób i wymogi zdarzeń. Tak rozumiane zaangażowanie oznacza aktywne reagowanie w stałym kontakcie z innymi i z rzeczywistością. Od słowa określenia „położne” wolę „akuszerki”, ponieważ oznacza osoby działające oddolnie, poza instytucjami, oraz otwarte na potrzeby właśnie, rozumiejące je: wspierające kobiety i w porodach, i w aborcjach.

Początki namysłu nad kwestią władzy w domenie reprezentacji sięgają przełomu lat 60. i 70. ubiegłego wieku – kiedy opisywała ona patrzenie raczej jednokierunkowe. Na fali kontrkultury zmieniało się jednak myślenie o tożsamościach i podmiotach oraz o uniwersytecie i instytucjach kultury i sztuki. Właściwie trudno przecenić rolę, jaką spór o kino i o spojrzenie w kinie, odegrał w debatach feministycznych, a także innych dyskusjach emancypacyjnych. Wiązało się to ze znaczeniem kina jako podstawowej

narracji XX wieku, przyciągającej i kształtującej globalne masy, ale także z jego rolą jako swoistego laboratorium społecznego – kino służyło za model, w którym wyraźnie widoczne były procesy trudniejsze do zaobserwowania w społecznej rzeczywistości. Kluczowa dla tej dyskusji teza Laury Mulvey z 1975 roku – o sprawczości męskiego podmiotu w filmowych narracjach wyrażanej również i przede wszystkim za sprawą władzy dominującego w nich męskiego spojrzenia – otworzyła szerokie pole do namysłu i twórczego działania. Pytania dotyczące tego, jak robić filmy inaczej, jak upodmiotawiać w nich kobiety – jako postaci i reżyserki – były zarazem pytaniami o to, jak za pomocą reprezentacji wpływać na zmianę społeczną i czynić podmiotowymi kobiety w ogóle.

Ten wielogłosowy spór toczy się do dziś, obejmując różne mniejszości – etniczne, rasowe, związane z (nie)tożsamością płci. Dziś wyraźne jest także to, że agenda feministyczna nie może być odrębna od innych wymiarów emancypacji oraz że fundamentem patriarchalnego porządku jest układ neoliberalny i niedemokratyczna władza państwa, a zatem nie chodzi jedynie o poszerzenie pola społecznego – w tym pola reprezentacji – o nowe grupy, ale o przekształcenie całości tego porządku. (Liczne wątki z tej dyskusji podejmuje film *Feminizm WTF*).

Mechanizmy władzy uderzają we wszystkich, ale najmocniej w najłabszych – w tym kobiety i inne grupy najbardziej wrażliwe, opierając się przy tym na łamaniu solidarności pomiędzy jednostkami i grupami. To zatem pierwszy, także w tym sensie, że podstawowy wymiar zaangażowania obecny w wielu festiwalowych filmach: ukazanie więzi, sieci, współpracy, właśnie solidarności. Nawet kiedy kamera skupia się na jednej osobie, to jej historia toczy się na tle wydarzeń dotyczących zbiorowości: protestów, zamieszek, przemocy, wojny, kryzysu uchodźczego i katastrofy klimatycznej. Podkreślają to zwłaszcza filmy, w których ten pojedynczy los za sprawą narracji czy zastosowanych środków staje się symboliczny – jak w przypadku bohaterki *Mary. Białołuskiego snu*, której maska przypomina o mitologicznych figurach kobiet, czy onirycznej ukraińskiej *Pszczółce*.

Ale najważniejsze są właśnie relacje i wspólnota losów lub wspólnota działań: protestujących na Białorusi, protestujących w Syrii, próbujących żyć w Ukrainie czasu wojny, angażujących się w ruch #metoo w Hiszpanii (*Żółty sufit*), w zieloną zmianę na całym świecie (*W poszukiwaniu zielonych miast*), w pomoc uchodźcom na granicach „twierdzy Europa” (*Dobra wiadomość* oraz *Pod osłoną nocy*) albo po prostu opiekę lekarską nad mieszkańcami, niezależnie od etnicznych napięć w Mjanmie (Birmie). To nie zawsze i nie tylko kobiety, ale ich głos i ich aktywność wysuwa się na pierwszy plan. W tym kontekście spojrzenie jest raczej metaforą postawy wobec życia: krytycznej, podszytej niezgodą na niesprawiedliwość i przemoc, ale zarazem emocjonalnej, pełnej czułości, troski o inne kobiety, ale też ich synów czy partnerów, czasem tych samych, którzy występują w mundurze przeciwko nim.

Zarówno te aktywne w świecie postacie, jak i twórczynie, które przedstawiają ich losy realizują politykę troski. Można przywołać w tym kontekście, którą fotografa - ale też aktywistka – Nan Goldin zdefiniowała, choć nie wprost, w wywiadzie dla „Bomb Magazine” (<https://bombmagazine.org/articles/nan-goldin/>) – mówiąc o swoich zdjęciach osób trans i niebinarnych. Mówiła w nim o patrzeniu (*to look*) i pokazywaniu (*show*) – z szacunkiem, a nawet z podziwem. Afirmatywnie. Z miłością. Nie jest to zatem ostre „spojrzenie”, jak w krytycznych wobec ideologii ujęciach Foucaulta i Lacana (nb. całkowicie odmiennych od siebie), które nas przywołuje do porządku lub wywołuje do tablicy. Nie jest to ani dojmujące Barthes’owskie *punctum*, ani *studium* oznaczające ogarnięcie wzrokiem kulturowo definiowanej całości, kompozycji i tła. To wzrokowa więź, tworzony za pomocą kamery kontakt.

Kamera staje się wzmocnieniem tego nastawienia emocjonalnego, także dzięki możliwości „przesyłu” dalej, włączania w tę sieć kolejnych osób. Współpraca i solidarność są tu jednocześnie tematem i sposobem działania. Niektóre z filmów – jak *Położne* i *5 pór roku rewolucji* – powstawały przez wiele lat, wymagały pomocy, współpracy, czasem z narażeniem życia, czasem z koniecznością wykazania się odwagą. Stoją za nimi nazwiska twórczyń, ale i w świecie przedstawionym, i poza nim są inne osoby.

Czas inaczej płynie w tych filmach, nie tyle jest czasem akcji, ile czasem doświadczenia, namysłu, relacji – a niekiedy poezji. Czasem sprawczości na przekór okolicznościom i bez pytania o ostateczny wynik. Czasem praktykowania nadziei.

To czas zaangażowanych kobiet, współpracujących, wspierających się nawzajem i troszczących się o innych i o rzeczywistość. Polityce opartej na kategorii my people – „moi ludzie”, „moja etnia” (by zacytować określenie odróżniające, które pojawia się w dialogach Położnych) – przeciwstawiają one myślenie oparte na kategorii „nasz świat”.

Iwona Kurz – krytyczka i historyczka kultury, profesorka w Instytucie Kultury Polskiej na Uniwersytecie Warszawskim. Zajmuje się historią nowoczesnej kultury polskiej w perspektywie wizualnej, pamięcią wizualną oraz problematyką ciała i gender. Interesuje ją także kwestia polityk kulturalnych i działania w kulturze. Więcej: <https://ikp.uw.edu.pl/dr-hab-iwona-kurz/>.

5 PÓR ROKU REWOLUCJI

REŻ. LINA

Niemcy, Syria, Holandia, Norwegia / 2023 / 95 min.

polska premiera

ŚRODA, 13.09.2023, GODZ. 19:00, KINOTEKA

Autorka filmu, Lina, dla bezpieczeństwa podpisuje się samym imieniem. Debiutująca w pełnym metrażu syryjska reporterka i aktywistka rozpoczyna swój film od przedstawienia najbliższych osób współpracujących z nią w Damaszku. Przez pryzmat losów tej kilkusobowej grupy ukaże kolejne etapy najpierw protestów 2011 roku, a potem wojny; większość z nich w końcu wyjedzie z kraju, ale też nie wszyscy przeżyją. Film powstawał przez dziesięć lat i rozpoczyna go przypominająca o ciągłym zagrożeniu plansza: w celu zapewnienia bohater(k)om dokumentu bezpieczeństwa, przy realizacji wykorzystano zamazywanie twarzy i techniki deepfake. Z dziesiątek notatek, zdjęć, wywiadów i nagrań, nierzadko kręconych z ukrycia lub pod pseudonimem, reżyserka szyje rekonstrukcję działań, strategii oporu i praktyk dziennikarskich. Opowiada o aparacie przemocy. O pracy zespołowej. O karmieniu kotów aresztowanej koleżanki – i w końcu o swoim własnym aresztowaniu.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Sundance Film Festival, Thessaloniki International Documentary Festival, HUMAN International Documentary Film Festival, Hot Docs, DOK.fest München, Bildrausch Filmfest Basel

LINA

Urodzona w Damaszku Lina jest dokumentalistką, dziennikarką i operatorką, która od ponad dziesięciu lat dokumentuje wydarzenia w Jordanii, Libanie, Syrii i Turcji. Ukończyła studia magisterskie z produkcji filmów dokumentalnych na Uniwersytecie w Essex. Lina zrealizowała krótko- i średniometrażowe filmy dokumentalne oraz swój pełnometrażowy debiut „5 pór roku rewolucji”, którego premiera odbyła się w 2023 roku na festiwalu filmowym Sundance w sekcji konkursowej World Cinema Documentary Competition.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria:	Lina	Producent_ka:	Diana El Jeiroudi, Orwa Nyrabia
Scenariusz:	Lina, Diana El Jeiroudi	Produkcja:	No Nation Films
Zdjęcia:	Lina	Światowa dystrybucja:	Deckert Distribution
Montaż:	Diana El Jeiroudi, Barbara Toennienshen	Język:	angielski, arabski
Dźwięk:	Olmo van Straalen, Franco van der Linde, Mark Glynne, Tom Bijnen	Strona:	https://deckert-distribution.com/films/5-seasons-of-revolution

BUDZĄC SIĘ W CISZY

REŻ. MILA ZHLUKTENKO,

DANIEL ASADI FAEZI

Niemcy, Ukraina / 2023 / 18 min.

S.D.K. Słonecznik
СОНЕЦНИК
Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
Pańska 3, 00-124 Warszawa

SOBOTA, 16.09.2023, GODZ. 18:00, KINOTEKA

Działający jako duet twórczy Mila Zhluktenko (urodzona w 1991 roku w Kijowie, mieszkająca od 2004 roku w Niemczech) i Daniel Asadi Faezi (ur. 1993) nakręcili swój film na taśmie, w wyrazistych kolorach i celuloidowej szorstkości. Opowiadają o młodych ukraińskich osobach uchodźczych mieszkających w niemieckiej bazie wojskowej. W kontraście do otoczenia poznajemy dziecięcy świat – plac zabaw, szaleństwa na karuzeli, przechodzenie przez płot, włóczenie się po krzakach i łące – w filmie prawie nie ma dorosłych. Czas dzieciom wypełnia przebywanie we własnym towarzystwie. Ojcowie zostali w Ukrainie, a ich rzeczywistości domyślamy się na podstawie rozdzierających serce prostych informacji przekazywanych przez telefon. Film został nagrodzony Nagrodą Specjalną Jury w konkursie Generation Kplus na festiwalu filmowym w Berlinie (2023).

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Berlinale (Nagroda Specjalna Międzynarodowego Jury sekcji Generation Kplus dla Najlepszego Filmu Krótkometrażowego), Visions du Réel, DOK.fest München, Beldocs International Documentary Film Festival, Millennium Docs Against Gravity, Vienna Shorts – International Short Film Festival, Docudays UA (Nagroda Główna - Konkurs Narodowy), Palm Springs International ShortFest

MILA ZHLUKTENKO

Urodzona w Kijowie w Ukrainie. Studiowała na Wydziale Dokumentalnym Uniwersytetu Telewizji i Filmu w Monachium. Jej filmy były pokazywane na wielu festiwalach filmowych, m.in. IDFA, Visions du Réel, Camerimage i MoMA Doc Fortnight. „Opera Glasses” zdobyły Złotego Gołębia na festiwalu DOK Leipzig. „Aralkum” otrzymał nagrodę dla Najlepszego Filmu Krótkometrażowego na festiwalu Visions du Réel i zakwalifikował się do Oscara®.

DANIEL ASADI FAEZ

Urodzony w Schweinfurcie w Niemczech. Studiował na Wydziale Dokumentalnym Uniwersytetu Telewizji i Filmu w Monachium oraz w National College of Arts Lahore w Pakistanie. Oprócz reżyserii zajmuje się produkcją kina dokumentalnego i eksperymentalnego. Jego filmy były pokazywane na wielu festiwalach filmowych, m.in. w Locarno, na DOK Leipzig, Visions du Réel i Ann Arbor. Jest stypendystą programu Berlinale Talents.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Mila Zhuktenko, Daniel Asadi Faezi
Scenariusz: Mila Zhuktenko, Daniel Asadi Faezi
Zdjęcia: Tobias Blickle
Montaż: Mila Zhuktenko, Daniel Asadi Faezi
Dźwięk: Daniel Asadi Faezi, Andrew Mottl, Kristina Kilian
Muzyka: Anton Baibakov, Dewey Martino

Producent_ka: Mila Zhuktenko, Daniel Asadi Faezi
Produkcja: Faezi Filmproduktion, Lotas Film w koprodukcji z: Babylon'13 Kyiv
Światowa dystrybucja: Square Eyes
Język: ukraiński, niemiecki, rosyjski
Strona: <https://squareeyesfilm.com/shorts/waking-up-in-silence/>

DOBRA WIADOMOŚĆ

**REŻ. ZUZANNA SOLAKIEWICZ,
ZVIKA GREGORY PORTNOY**

Polska / 2023 / 11 min.

warszawska premiera

PIĄTEK, 15.09.2023, GODZ. 19:00, KINOTEKA

Młody mężczyzna z Afryki utknął w środku Puszczy Białowieskiej. Właśnie udało mu się przekroczyć granicę UE między Białorusią a Polską. Teren jest przeszukiwany przez straż graniczną, a dodatkowe zagrożenie stwarza pogoda, gdyż w nocy temperatury spadają znacznie poniżej zera. Lokalne osoby aktywistyczne starają się nieść pomoc i dostarczają mężczyźnie zapasy niezbędne do przetrwania w lesie. Tylko tyle mogą zrobić, sytuacja polityczna nie pozwala na więcej. Wtedy młody człowiek otrzymuje wieści z domu. Zrobiłby wszystko, żeby móc wrócić. Jednak wyrusza w dalszą podróż, z której nie ma powrotu.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Krakowski Festiwal Filmowy

ZUZANNA SOLAKIEWICZ & ZVIKA GREGORY PORTNOY

Zuzanna Solakiewicz i Zvika Portnoy to polsko-izraelski duet dokumentalny z bazą w polskich lasach. Z powodzeniem stworzyli ponad 10 produkcji pracując naprzemiennie w rolach: reżysera_ki, operatora_ki i montażysty_ki. Oboje studiowali w Szkole Filmowej Sama Spiegla w Jerozolimie. Solakiewicz wcześniej ukończyła studia humanistyczne na Uniwersytecie Warszawskim, a edukację filmową kontynuowała podczas stażu w Szkole Filmowej w Łodzi, natomiast Portnoy ukończył Akademię Sztuk Pięknych Bezalel. Solakiewicz przeszła także przez programy Berlinale Talents (2015) i EAVE (2018). „15 stron świata”, pełnometrażowy film dokumentalny duetu, zdobył nagrodę Tygodnia Krytyków na Festiwalu Filmowym w Locarno w 2014 roku i został nagrodzony m.in. na MFFD w Belgradzie, MFF w Bratysławie, Millennium Docs Against Gravity, MFF Nowe Horyzonty i FAME. Film był pokazywany na całym świecie na wiodących międzynarodowych festiwalach filmowych, takich jak DOK Leipzig, SXSW, MFF w Zurychu oraz dystrybuowany w kinach, telewizji i na platformach VOD.

TWÓRCZYNIĘ I TWÓRCY

Reżyseria: Zuzanna Solakiewicz,
Zvika Gregory Portnoy

Zdjęcia: Zvika Gregory Portnoy

Montaż: Zuzanna Solakiewicz

Dźwięk: Marcin Lenarczyk

Producent_ka: Zuzanna Solakiewicz

Produkcja: Zuzanna Solakiewicz kornik filmowy

Światowa dystrybucja: Zuzanna Solakiewicz kornik filmowy

Język: polski, angielski

FEMINIZM WTF

austriackie forum kultury^{waw}

REŻ. KATHARINA MÜCKSTEIN

Austria / 2023 / 96 min.

polska premiera

NIEDZIELA, 17.09.2023, GODZ. 18:00, KINOTEKA

„Feminizm WTF” - czyli wszystko, co chcesz wiedzieć o feminizmie, ale boisz się zapytać! Austriacka reżyserka i scenarzystka Katharina Mückstein postanowiła stworzyć filmową pigułkę wiedzy o współczesnym ruchu feministycznym (albo raczej: wielu ruchach feministycznych) w popowej, intensywnej wizualnie formie. Od prostego (i podchwytliwego) eksperymentu z podziałem na różowe i niebieskie ubranka dla dzieci, po otwierające oczy wypowiedzi ekspertek z zakresu socjologii, biologii, seksuologii i politologii, twórczyni filmu odkrywa przed nami abecadło feministycznych myśli. Mückstein umieszcza ekspertki w starannie zaaranżowanych, kolorowych przestrzeniach - już sama scenografia ilustruje odchodzenie od genderowej binarności. Ich wypowiedzi uzupełniają queerowe taneczne sceny i kempowa choreografia.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Diagonale - Festival of Austrian Film
(Nagroda Publiczności), CPH:DOX,
DOK.fest München, Fünf Seen Filmfestival

KATHARINA MÜCKSTEIN

Katharina Mückstein jest scenarzystką i reżyserką, mieszka w Wiedniu. Najpierw studiowała filozofię i gender studies, a następnie do 2010 roku reżyserię i produkcję filmową w Wiedeńskiej Akademii Filmowej. Oprócz różnych działań dydaktycznych w obszarze scenariusza i rozwoju postaci, Katharina Mückstein od ponad dziesięciu lat zajmuje się problematyką antydyskryminacyjną w branży filmowej.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Katharina Mückstein
Scenariusz: Katharina Mückstein,
Ina Freudenschuß
Zdjęcia: Michael Schindegger
Montaż: Natalie Schwager
Dźwięk: Theda Schifferdecker, Hjalti Bager-
Jonathansson, Flora Rajakowitsch,
Karim Weth
Muzyka: Tony Renaissance
Producent_ka: Flavio Marchetti, Katharina Mückstein,

Michael Schindegger, Natalie
Schwager, Michael Kitzberger,
Wolfgang Widerhofer, Markus
Glaser, Nikolaus Geyrhalter
Produkcja: La Banda Film w koprodukcji
z: NGF - Nikolaus Geyrhalter
Filmproduktion

Światowa dystrybucja: Austrian Films

Język: angielski, niemiecki

Strona: [https://www.austrianfilms.com/film/
Feminism_WTF](https://www.austrianfilms.com/film/Feminism_WTF)

IT'S A DATE

REŻ. NADIA PARFAN

Ukraina / 2023 / 5 min.

warszawska premiera

S.D.K. **Slonecznik**
СОЛНЕЧНИК
Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
Pańska 5, 00-124 Warszawa **M**

SOBOTA, 16.09.2023, GODZ. 18:00, KINOTEKA

Reżyserka Nadia Parfan studiowała antropologię społeczną i kulturoznawstwo w Kijowie i Budapeszcie; potem ukończyła kurs dokumentalny w Szkole Wajdy. Jej film inspirowany jest zrealizowanym na jednym ujęciu krótkim metrażem Claude'a Leloucha, „C'était un rendez-vous” z 1976 r. Lelouch pędził samochodem o piątej rano przez ulice Paryża – kamera Parfan sunie z piskiem opon przez Kijów ku nieoczekiwanej emocjonalnej puencie, pokazując mniej oczywiste oblicze ukraińskiej stolicy. Przedmieścia, obwodnica, śródmieście, place, cerkwie, kamienice, łagodne serpentyny na wzgórzach; ślady wojny widoczne są zaledwie kątem oka. W ciągu kilku minut wydarza się tak wiele, mimo że miasto jeszcze się nie obudziło.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Berlinale (Wyróżnienie Specjalne - Międzynarodowe Jury Filmów Krótkometrażowych), Frameline: San Francisco International LGBTQ Film Festival, Guanajuato International Film Festival, Palm Springs International ShortFest, Vilnius International Film Festival, IndieLisboa International Independent Film Festival

NADIA PARFAN

Ukraińska reżyserka i producentka, urodzona w Iwano-Frankowsku w 1986 roku. Ukończyła kulturoznawstwo na Akademii Kijowsko-Mohylańskiej oraz antropologię społeczną na Uniwersytecie Środkowoeuropejskim w Budapeszcie. W latach 2012-2013 była stypendystką Fulbrighta na Temple University w Filadelfii. W 2015 roku ukończyła kurs reżyserii filmów dokumentalnych w Szkole Wajdy w Warszawie. Jej pełnometrażowy debiut „Heat Singers” miał swoją premierę na festiwalu Visions du Réel w 2019 roku i otrzymał nagrodę dla Najlepszego Filmu Dokumentalnego zarówno od Stowarzyszenia Ukraińskich Krytyków Filmowych, jak i Ukraińskiej Akademii Filmowej.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Nadia Parfan
Scenariusz: Nadia Parfan
Zdjęcia: Denys Melnyk
Montaż: Nadia Parfan
Dźwięk: Margaryta Kulichova,
Yevhenii Chaban

Producent_ka: Iryna Kovalchuk, Ilia Gladshtein,
Nadia Parfan
Produkcja: Radar Films, Phalanstery Films
Światowa dystrybucja: Radiator IP Sales
Język: bez dialogu
Strona: <http://www.radiatorsales.eu/>

JINA

REŻ. EMILIA PLUSKOTA

Polska / 2023 / 18 min.

warszawska premiera

salam lab

RATS
AGENCY

SOBOTA, 16.09.2023, GODZ. 14:00, KINOTEKA

Historia sześciu irańskich kobiet, które dzielą się doświadczeniami z życia w państwie pod władzę Islamskiej Republiki. Opowiadają o swoich obawach i marzeniach na temat Iranu. Ich świadectwa nawiązują do historii Jiny Mahsy Amini, irańskiej kobiety kurdyjskiego pochodzenia, która została śmiertelnie pobita przez policję obyczajową w Iranie 16 września 2022 r. Przyczyną morderstwa były wystające spod jej hidżabu włosy. Śmierć młodej dziewczyny wywołała falę protestów, których hasło brzmi: „kobieta, życie, wolność”. Poprzez historie irańskich kobiet, które identyfikują się z Jiną – serię nagrań z protestów i dowodów na policyjną przemoc – dowiadujemy się od wewnątrz o emocjach stojących za rewolucją i nadziejach na wolny Iran.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Íńskie Lato Filmowe

EMILIA PLUSKOTA

Dokumentalistka i badaczka zainteresowana problematyką praw człowieka, rasizmu, uchodźstwa i dyskryminacji społeczności queerowej. W swojej pracy wykorzystuje narzędzia z antropologii kulturowej i koncentruje się na regionach Afryki Zachodniej i państwach arabskich. Wyprodukowała film dokumentalny „Stolen Fish. Kiedy zabraknie ryb” w reżyserii Gosi Juszcak o eksploatacji zachodniego wybrzeża Afryki przez chińskie fabryki mączki rybnej.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Emilia Pluskota
Scenariusz: Emilia Pluskota
Zdjęcia: Filip Skrońc
Montaż: Rafał Matecki
Dźwięk: Marta Kosiorowska
Muzyka: Ali Orwang

Producent_ka: Emilia Pluskota
Produkcja: Stowarzyszenie Laboratorium Działań dla Pokoju Salam Lab, RATS Agency
Światowa dystrybucja: Emilia Pluskota
Język: angielski, farski, polski

MARA. BIAŁORUSKI SEN

REŻ. SASHA KULAK

Francja, Wielka Brytania / 2022 / 62 min.

SOBOTA, 16.09.2023, GODZ. 20:30, KINOTEKA

Białoruska reżyserka Sasha Kulak splata dokument z elementami eseju filmowego i performansu. Tytułowa „mara” to duch nawiedzający ludzi w czasie snu; przynosi zarówno koszmary, jak i marzenia senne; może budzić strach, ale też nieść nadzieję. Nosząca biel i czerwień tajemnicza postać w masce przemierza szerokie arterie Mińska w czasie protestów w 2020 roku. Może wyszła prosto ze snu, a może to panująca wokół przemoc zakrzywia rzeczywistość? Na ulicach trwają łapanki, zamaskowane zakapiory porywają protestujących prosto z chodników, wrzucają do furgonetek. Reżyserka towarzyszy głównie kobietom: w każdym wieku, z dziećmi na rękach. Niektóre zagadują uzbrojonych po zęby funkcjonariuszy OMON-u, jawnie się z nich naigrywając: „chłopcy, nie wstyd wam przed mamą?”. Kamera momentami odrywa się od ziemi, płynie, obraca, pokazuje świat do góry nogami, szukając na oczach widzek i widzów swojego języka do opowiedzenia historii przemocy.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

International Film Festival Rotterdam, Ji.hlava International Documentary Film Festival (Nagroda Silver Eye), Tallinn Black Nights Film Festival, goEast Film Festival, WATCH DOCS, Artdocfest, Movies That Matter, FFF-Festival, Northern Lights Nordic/Baltic Film Fest, Beldocs

SASHA KULAK

Twórczość Sashy w filmie obejmuje różnorodne projekty wizualne, od filmów dokumentalnych, przez modę i teledyski, po fotografię i kuratorstwo. Jej filmy zawiodły ją do miejsc na całym świecie. Jej pierwszy, wielokrotnie nagradzany dokument „Salamanca” (2015), którego premiera odbyła się na festiwalu IDFA w 2015 r. i był pokazywany na festiwalach Hot Docs, Camden i wielu innych. Nakręcony w USA „Quicksilver Chronicles” (2019) miał swoją premierę na Visions du Réel w Nyonie. Jej najnowszy pełnometrażowy film, dokumentalna baśń „A Hawk as Big as a Horse” (2022), uzyskał wsparcie Sundance Institute i otrzymał Specjalne Wyróżnienie w Międzynarodowym Konkursie na festiwalu DOK Leipzig 2022. Zetknięcie się zarówno z fabułą, jak i filmem dokumentalnym pomogło Sashy połączyć swoje zainteresowania podczas pracy nad filmem „Mara” (2022), łączącym brutalną rzeczywistość i baśnie.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Sasha Kulak
Scenariusz: Sasha Kulak
Zdjęcia: Sasha Kulak
Montaż: Sasha Kulak
Dźwięk: Paata Godziashvili, Nika Paniashvili
Muzyka: Pavel Bocharov

Producent_ka: Louis Beaudemont, Ksenia Gorenstein
Produkcja: Les Steppes Productions
Światowa dystrybucja: East Silver Caravan
Język: rosyjski, białoruski
Strona: <https://sashakulak.com/MARA>

I feel the smell of Mariupol's asphalt and petroleum pitch boiled by the hot sun.

PAMIĘTAJ ZAPACH MARIUPOLU REŻ. ZOYA LAKTIONOVA

Ukraina, Austria / 2022 / 5 min.

polska premiera

austriackie forum kultury^{waw}

S.D.K. **Ślonecznik**
СОЛНЕЧНИК
Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
Pańska 5, 00-124 Warszawa

SOBOTA, 16.09.2023, GODZ. 18:00, KINOTEKA

Film opowiada o dwóch miesiącach, które ukraińska autorka spędziła mieszkając zagranicą, ale żyjąc jednocześnie w dwóch odrębnych rzeczywistościach. Działająca na przecięciu filmu dokumentalnego, fotografii i sztuki nowoczesnej Zoya Laktionova urodziła się w 1984 w Mariupolu. Nadmorsko-industrialny krajobraz miasta był bohaterem jej poprzedniego filmu krótkometrażowego: „Dioramy” (2018), pokazywanej na wielu festiwalach na całym świecie, także w Polsce, m.in. na pierwszej edycji festiwalu HER Docs. Nadmorska tożsamość zniszczonego/zamordowanego miasta powraca w „Pamiętaj zapach Mariupolu” w zapośredniczonej formie. Artystka zestawia ze sobą obrazy nienazwanych przestrzeni wybrzeża, zdjęcia rodzinne z dzieciństwa i fragmenty notatek z pierwszych tygodni pełnoskalowej wojny. „Taki kolor kamieni i żwiru wzdłuż torów występuje tylko w nadmorskich, południowych miastach”, pisze, opuszczając Barcelonę. I po chwili: „czuję zapach asfaltu i ropy w Mariupolu w pełnym słońcu”.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Go Short - International Short Film Festival,
Sehsüchte - International Student Film Festival,
Ukrainian Film Festival Berlin, Filma. Feminist
Film Festival, Wiz-Art Lviv International Short
Film Festival

ZOYA LAKTIONOVA

Zoya Laktionova urodziła się w 1984 r. w Mariupolu, w rodzinie z klasy robotniczej. Po raz pierwszy pojawiła się w świecie kina dokumentalnego jako postać w filmie „Ma” (10’) w 2017 roku, a rok później nakręciła swój pierwszy krótkometrażowy dokument „Diorama” (2018) o zaminowanym morzu w rejonie Mariupola. Film zdobył nagrodę w kategorii MyStreetFilms na festiwalu „86” (Ukraina) w 2018 roku, brał udział w wielu europejskich festiwalach filmowych (m.in. DOK Leipzig, Ji.hlava IDFF, FilmFestival Cottbus), trafił do kin w Ukrainie w 2019 roku. W 2021 roku Zoya miała premierę swojego nowego filmu krótkometrażowego „Territory of Empty Windows” (10’) na festiwalu Docudays UA i pokazała go w kinach na MFF Molodist w Kijowie. Film otrzymał Nagrodę Specjalną MDFF Ji.hlava na Festiwalu Filmowym Kinosaray Positive 2021 oraz Grand Prix w konkursie dokumentalnym francusko-ukraińskiego MIST Kinofest 2021. Międzynarodowa premiera odbyła się na MFF MakeDox w Macedonii Północnej. Przed rozpoczęciem pełnoskalowej inwazji Rosji na Ukrainę (24.02.22) Zoya mieszkała w Kijowie i pracowała jako niezależna artystka i dokumentalistka. Pracuje z tematami wojny, pamięci i osobistych historii.

TWÓRCZYNIĘ I TWÓRCY

Reżyseria: Zoya Laktionova
Scenariusz: Zoya Laktionova
Zdjęcia: Zoya Laktionova
Montaż: Zoya Laktionova
Dźwięk: Zoya Laktionova

Producent_ka: Zoya Laktionova
Produkcja: Zoya Laktionova
Światowa dystrybucja: Zoya Laktionova
Język: angielski

POD OSŁONĄ NOCY

REŻ. JULIETTE DE MARCILLAC

Francja / 2023 / 69 min.

polska premiera

PIĄTEK, 15.09.2023, GODZ. 19:00, KINOTEKA

Ktoś napisał na murze: „no borders, no nations, no deportations”. Ktoś inny zamazał każde „no”. Jesteśmy w Alpach, w okolicach przełęczy Montegenèvre, po stronie francuskiej, z której czasami widać Włochy. Okolica turystyczna, ale dość spokojna, hotele, pensjonaty, stoki narciarskie, szkoły dla dzieci, w nocy niebo pełne gwiazd. Reżyserka Juliette de Marcillac pokazuje rzeczywistość równoległą, ale tak bardzo kontrastującą z pozornym spokojem kurortu wypoczynkowego. Ucieczka, wielogodzinne czatowanie w samochodzie, unikanie policji i jednoczesna obserwacja ruchów funkcjonariuszy wywożących na włoską stronę granicy osoby chcące aplikować o azyl we Francji. Aktywiści, którym towarzyszy reżyserka, wcześniej pracowały w Calais. Migrujące osoby często tułają się po Europie od lat, przemielone przez niewydolny system, uciekające przed deportacjami, przerzucane przez granice i tysiące kilometrów. To film zbudowany na szeptach i skrzypieniu śniegu w lesie, monotonnym szumie silnika i dławiącej ciszy.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Visions du Réel (film otwarcia)

JULIETTE DE MARCILLAC

Absolwentka Ecole Normale Supérieure. Wyreżyserowała w 2017 roku film krótkometrażowy „Leap Into the Void”, kupiony wcześniej przez OCS i wybrany do programu Stockholm Independent Film Festival. Teraz, mając perspektywę pracy z filmem fabularnym, poświęca się tworzeniu filmów dokumentalnych debiutując w tej dziedzinie pełnometrażowym dokumentem „Pod osłoną nocy” (Visions du Réel 2023, film otwarcia, Konkurs Grand Angle). Przekonana, że te dwa podejścia się uzupełniają, pracuje obecnie nad krótkometrażowym filmem fabularnym, którego akcja toczy się na pograniczu francusko-włoskim, a także współpracuje przy kilku filmach fabularnych jako konsultantka ds. scenariusza.

TWÓRCZYNIE I TWÓRCY

Reżyseria: Juliette de Marcillac

Scenariusz: Juliette de Marcillac

Zdjęcia: Florian Berthellot

Montaż: Marie Molino

Dźwięk: Florian Berthellot, Elton Rabineau,
Marion Papinot, Thomas Besson

Muzyka: Oiseaux-Tempête

Producent_ka: Claire Babany & Eléonore Boissinot

Produkcja: Dryades Films w koprodukcji z:
Division, Lyon Capitale TV,
8 Mont Blanc

Światowa dystrybucja: Mediawan Rights

Język: francuski, angielski

Strona: <https://www.dryadesfilms.com/>

POŁOŻNE

REŻ. SNOW HNIN EI HLAING

Mjanma, Niemcy / 2022 / 91 min.

NIEDZIELA, 17.09.2023, GODZ. 15:30, KINOTEKA

POKAZ Z AUDIODESKRYPCJA

„Położne” to opowieść o dwóch kobietach pracujących w pionierskiej klinice medycznej w zachodniej Mjanmie – regionie dotkniętym podziałami etnicznymi. Reżyserka, Snow Hnin Ei Hlaing, pokazuje nie tylko losy kobiet w kraju zmagającym się z postkolonialnymi zmianami, ale i opór wobec ludobójczej maszyny. Główną bohaterką jest tu Nyo Nyo, młoda muzułmanka, którą poznajemy, kiedy terminuje u właścicielki kliniki, buddyjskiej położnej Hla. Leczenie i zatrudnianie muzułmanki stanowi ryzyko dla bezpieczeństwa położnej. Mniejszości muzułmańskiej odebrano podstawowe prawa, trwają prześladowania, zagęszcza się atmosfera pogromowa, a z radia sączą się piosenki pop nawołujące do czystki etnicznej. Relacja bohaterki z przełożoną pozostaje bliska, ale też niejednoznaczna: buddyjskie bohaterki i bohaterowie nie do końca wpisują się w wizerunek idealnych „sprawiedliwych”. Hla, a w szczególności jej mąż, nie są wolni od uprzedzeń wobec mniejszości muzułmańskiej. Jednocześnie klinika znajduje się na wsi bez dostępu do bieżącej wody, a zapewnienie opieki medycznej stanowi najwyższy priorytet dla jej właścicielki. Film miał premierę na festiwalu Sundance w 2022 roku, gdzie otrzymał Nagrodę Specjalną Jury.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Sundance Film Festival (Nagroda Specjalna Jury w konkursie World Cinema Documentary - Excellence in Verité Filmmaking), CPH:DOX, Hot Docs (Nagroda Dona Haiga), IDFA, DOK.fest München, Millennium Docs Against Gravity, Docaviv International Documentary Film Festival, Cleveland International Film Festival, DMZ International Documentary Film Festival (Nagroda Next), Bergen International Film Festival

SNOW HNIN EI HLAING

Snow Hnin Ei Hlaing ukończyła szkoły filmowe zarówno w Mjanmie, jak i w Niemczech i od 2006 roku pracuje w Mjanmie jako niezależna filmowczyni, pełniąc funkcje reżyserki, producentki, montażystki i dźwiękowczynie. Jej film krótkometrażowy „Burmese Butterfly” był pokazywany na festiwalach w ponad 20 krajach, a „Period@Period” zdobył nagrodę dla Najlepszego Filmu Krótkometrażowego na Wathan Film Festival. „Położne” to jej pełnometrażowy debiut dokumentalny.

TWÓRCZYNIE I TWÓRCY

Reżyseria: Snow Hnin Ei Hlaing
Zdjęcia: Soe Kyaw Htin Tun
Montaż: Mila Aung-Thwin, Ryan Mullins, Snow Hnin Ei Hlaing
Dźwięk: Snow Hnin Ei Hlaing, Andreas Mühlischlegel, Marc Fragstein
Muzyka: Olivier Alary, Johannes Malfatti

Producent_ka: Bob Moore, Ulla Lehmann, Mila Aung-Thwin, Snow Hnin Ei Hlaing
Produkcja: EyeSteelFilm, AMA FILM
Światowa dystrybucja: Dogwoof
Język: rohingya, rakhine, birmański
Strona: <https://sales.dogwoof.com/midwives>

POTYKAM SIĘ NA KAŻDĄ WIEŚĆ Z KIJOWA

REŻ. DARYNA MAMAI SUR

Belgia, Ukraina, Portugalia, Węgry / 2023 / 17 min.

polska premiera

S.D.K. Słonecznik
СОНЕЦНИК
Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
Pańska 5, 00-124 Warszawa

SOBOTA, 16.09.2023, GODZ. 18:00, KINOTEKA

- Jak mówić o tej ranie? Jak sama rana może przemówić?
- Spróbuj popracować and słowem rana. Rana. Powtórz: rana, rana, rana. Baw się nią. Baw się tym słowem, potraktuj je jak goły dźwięk.

Ekran zasnuwają kłęby dymu.

Reżyserka Daryna Mamaisur studiuje w Brukseli; właśnie zaczęła uczęszczać na zajęcia ze śpiewu i dykcji. Jest maj 2022 roku. I w Brukseli, i w Kijowie zaczynają kwitnąć kasztany. Z bliskimi w ukraińskiej stolicy artystka pozostaje w ciągłym kontakcie – ciągle na komunikatorze, na facetime'ie. Nad Kijów nadciągają majowe burze i chociaż z tego samego nieba mogą w każdej chwili polecieć pociski, intymny, wręcz zmysłowy film Mamaisur sprawia, że tęsknota za Kijowem, a raczej: pragnienie bycia w Kijowie – staje się najbardziej naturalnym uczuciem na świecie.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Visions du Réel, Docudays UA (Wyróżnienie Specjalne - Nagroda Andriy'a Matrosova)

DARYNA MAMAI SUR

Daryna Mamaisur jest artystką wizualną i filmowczynią urodzoną w Kijowie w Ukrainie. Mając doświadczenie w teorii i filozofii sztuki, rozwijała swoją praktykę na styku różnych dyscyplin. Jej prace związane były z przekształcaniami przestrzeni publicznej i krajobrazu ze względu na ich związek z kulturą wizualną i pamięcią. Poza tym szczególnie interesują ją sytuacje, w których język i ekspresja wokalna wydają się kruche i niezdolne do uchwycenia rzeczywistości.

W 2022 roku ukończyła DocNomads, wspólny program studiów magisterskich z produkcji filmów dokumentalnych w Lizbonie, Budapeszcie i Brukseli. Jej filmy brały udział między innymi w festiwalach filmowych Kasseler Dokfest, Visions du Réel, FIDMarseille, Docudays UA.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Daryna Mamaisur
Scenariusz: Daryna Mamaisur
Zdjęcia: Shaheen Ahmed, Tetiana Usova
(zdjęcia z Kijowa), Daryna Mamaisur
Montaż: Daryna Mamaisur
Dźwięk: Laura Castillo
Producent_ka: Frederik Nicolai, Daryna Mamaisur

Produkcja: DocNomads
Światowa dystrybucja: Plivka Films
Język: ukraiński, angielski

PRZESŁUCHANIE

REŻ. LISA GERIG

Szwajcaria / 2023 / 81 min.

polska premiera

Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

Ambasada Szwajcarii w Polsce

SOBOTA, 16.09.2023, GODZ. 16:00, KINOTEKA

Cztery ubiegające się o azyl osoby uchodźcze odtwarzają swoje rozmowy z urzędnikami i urzędniczkami w ramach eksperymentalnej zamiany ról. Biurokratyczne wnętrza przypominają scenografię teatralną, ale w „Przesłuchaniu” bohaterki i bohaterowie odgrywają swoje prawdziwe rozmowy z urzędnikami oceniającymi każdy przypadek. Nigeryjka, Kameruńczyk, transkobieta ze Sri Lanki i młody Afgańczyk – każda z tych osób znajduje się w sytuacji, od której zależy całe ich życie. Co się wydarza, kiedy o twojej przyszłości może zdecydować twoja determinacja i umiejętność opowiedzenia swojej życiowej historii w przekonujący sposób? Reżyserka formą tego filmu balansuje pomiędzy rzeczywistością a odgrywaniem ról, ale to wcale nie powoduje, że oglądane historie są mniej poruszające. Debiutantka Lisa Gerig używa tego prostego ale genialnego zabiegu formalnego, aby poruszyć tematy władzy, równości i przewagi. W rezultacie powstał prowokacyjny i prowokujący do myślenia film, który nakłada nową perspektywę na relacje pomiędzy osobistym doświadczeniem a niezrozumiałym, obcym systemem.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

CPH:DOX, Hot Docs, Sheffield Doc/Fest

LISA GERIG

Lisa Gerig (* 1990) studiowała film w Zurychu i montaż w Genewie. Jej film dyplomowy „Zaungespräche” jest radykalnie subiektywnym spojrzeniem na sytuację osób przetrzymywanych w areszcie deportacyjnym w Zurychu i zdobył kilka nagród.

2018-2023: Studia dyplomowe na wydziale Reżyserii Filmów Dokumentalnych na Akademii Sztuk Mediów w Kolonii, gdzie w 2019 roku zdobyła Nagrodę Promocyjną dla Młodych Studentek i Studentów. Dziś pracuje jako niezależna filmowczyni w Zurychu i Kolonii.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Lisa Gerig
Scenariusz: Lisa Gerig
Zdjęcia: Ramòn Giger
Montaż: Ruth Schläpfer, Lisa Gerig
Dźwięk: Julian Fuchs, Denis Séchaud
Muzyka: Martina Berther
Producent_ka: Maurizius Staerkle Drux, Eva Vitija

Produkcja: Ensemble Film
Światowa dystrybucja: Rise And Shine World Sales
Język: angielski, dari, francuski, niemiecki, tamilski
Strona: https://www.riseandshine-berlin.de/portfolio_page/the-hearing/

PSZCZOŁA

REŻ. OLEKSANDRA TSAPKO

Szwajcaria / 2023 / 6 min.

polska premiera

Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

Ambasada Szwajcarii w Polsce

S.D.K. Słonecznik
СОНЕЦНИК
Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
Pańska 5, 00-124 Warszawa

SOBOTA, 16.09.2023, GODZ. 18:00, KINOTEKA

Oleksandra Tsapko (ur. 2002) to ukraińska artystka młodego pokolenia zajmująca się filmem i performansem. Obecnie żyje i tworzy w Zurychu – tam powstał film „Pszczoła”: surrealistyczny krótki metraż nawiedzany jednocześnie przez echo wojennej rzeczywistości, jak i emigrancką tęsknotę za domem. Czas wypadł z ram, bohaterka wydaje się znajdować jednocześnie na spokojnym zachodnim osiedlu i w wyludnionym mieście ogarniętym wojną, w Szwajcarii i w Ukrainie. Wywleka śmieci z kontenera i puszcza bańki mydlane. Wyją syreny, ciało zachowuje się na opak, pożera gwoździe, chodzi do tyłu na czworakach. Film był pokazywany na przekrojowej wystawie „I Saw the Other Side of the Sun with You. Female Surrealists from Eastern Europe” („Zobaczyłam z tobą drugą stronę słońca. Surrealistki z Europy Wschodniej”) w galerii Cromwell Place w Londynie, pomiędzy pracami takich legend jak Franciszka Themerson i Alina Szapocznikow.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

HER Docs Forum (światowa premiera)

OLEKSANDRA TSAPKO

Oleksandra Tsapko urodziła się w 2002 roku w Kijowie, gdzie mieszkała do 2022 roku. Obecnie mieszka w Zurychu, gdzie studiuje na Zurich University of Arts (ZHDK). W swoich pracach używa głównie kontrastów i kolorów podstawowych, łącząc je z odrobiną popu. Dotyczy to nie tylko jej prac wizualnych, ale także utworów muzycznych, które powstają w trybie eksperymentalnym, synth popowym stylu. Ostatnio zaczęła również zajmować się pisanem scenariuszy filmowych, filmowaniem i montowaniem, a także kuratorowaniem wystaw. Poprzez wszystkie wymiary twórcze jej prac próbuje zrekonstruować poczucie nieuchronności traumatycznych przeżyć i rzeczywistości, sarkastycznie przedstawiając bolesne chwile i wycofując się do kolorowego świata.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria:	Oleksandra Tsapko	Producent_ka:	Suzanne Ciani, Terry Riley & Don Cherry
Scenariusz:	Oleksandra Tsapko	Produkcja:	Oleksandra Tsapko
Zdjęcia:	Oleksandra Tsapko, Oleksandr Bichuk, Anastasiia Brek	Światowa dystrybucja:	Oleksandra Tsapko
Montaż:	Oleksandra Tsapko	Język:	ukraiński
Dźwięk:	Oleksandra Tsapko	Strona:	https://oleksandratsapko.cargo.site/
Muzyka:	Laurie Spiegel, Oleksandra Tsapko,		

TRZY OKNA NA POŁUDNIOWY ZACHÓD

REŻ. MARIIA PONOMAROVA

Ukraina, Holandia / 2023 / 8 min.

polska premiera

S.D.K. Słonecznik
СОНЕЦНИК
Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
Pańska 3, 00-124 Warszawa

SOBOTA, 16.09.2023, GODZ. 18:00, KINOTEKA

Mariia Ponomarova urodziła się w 1991 roku w Kijowie, a następnie wyemigrowała do Holandii, gdzie mieszka do dziś. Autorka filmów krótkometrażowych, pracuje obecnie nad dwoma pełnymi metrażami (jeden z nich to dokument o cheerleaderkach ze wschodniej Ukrainy, do którego zdjęcia realizowane były w 2019 roku). O filmie „Trzy okna na południowy zachód” mówi, że powstał z gwałtownej potrzeby nakręcenia czegoś w chwili wybuchu pełnoskalowej wojny. Film zbudowany jest wokół jednego, ale zaskakująco złożonego zdjęcia. Płaskość kadru – i otwierająca film rozmowa z matką – przywodzą na myśl dokumentalną i filmowo-eseistyczną twórczość Chantal Akerman. Patrzymy w trzy okna ceglatego bloku i co chwilę zauważamy kolejne detale. Artystka co jakiś czas odkrywa przed nami kolejny fragment obrazu, dodając konteksty i zmieniając znaczenie symbolicznej i wywołującej emocjonalne wspomnienia fotografii.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Sheffield Doc/Fest, Ischia Film Festival

MARIIA PONOMAROVA

Mariia Ponomarova (1991, Kijów) jest reżyserką filmową, scenarzystką i producentką kreatywną pochodzenia ukraińskiego, mieszkającą w Holandii. Mariia studiowała na Kijowskim Narodowym Uniwersytecie Teatru, Kina i Telewizji im. Karpenko-Karyi w Ukrainie, uzyskując dyplom z wyróżnieniem w 2013 roku. W 2016 roku Mariia ukończyła program badań artystycznych Master of Film na Holenderskiej Akademii Filmowej. Filmy krótkometrażowe napisane i wyreżyserowane przez Marię były prezentowane na takich festiwalach jak Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Vancouver, Festiwal Filmowy w Sarajewie, MFF Molodist, VIS Vienna Shorts, czy MFFK Go Short. Debiut Marii jako producentki filmów dokumentalnych, „Fragile Memory”, był częścią programu IDFA 2022 Best of Fests, wcześniej zdobywając Wyróżnienia Jury na Krakowskim Festiwalu Filmowym i DocAviv oraz Nagrodę Specjalną Jury na Festiwalu Filmowym w Sarajewie. Jej debiut fabularny „The Diaper Cake” był pokazywany na takich festiwalach jak FFK Palm Springs, MFF Chicago, FF Short Shorts, InterfilmBerlin, FF La Guarimba, MFF Molodist i nadal podróżuje po świecie. Obecnie Mariia pracuje nad swoim pierwszym pełnometrażowym filmem fabularnym „The Right Answer” (wybrany do programu Boost NL – HFM/CineMart) oraz pełnometrażowym dokumentalnym debiutem „Nice Ladies” (IDFAcademy 2021).

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Mariia Ponomarova
Scenariusz: Mariia Ponomarova
Zdjęcia: Mariia Ponomarova
Montaż: Mariia Ponomarova
Dźwięk: Sergio Gonzalez Cuervo
Producent_ka: Mariia Ponomarova

Produkcja: Mariia Ponomarova
Światowa dystrybucja: ShortsFit
Język: ukraiński, rosyjski
Strona: <https://shortsfit.com/portfolio-item/three-windows-on-south-west/>

W POSZUKIWANIU ZIELONYCH MIAST

REŻ. MANON TURINA, FRANÇOIS MARQUES

Francja / 2023 / 85 min.

polska premiera

CZWARTEK, 14.09.2023, GODZ. 18:00, KINOTEKA

PIĄTEK, 15.09.2023, GODZ. 10:00, KINOTEKA (POKAZ EDUKACYJNY)

Jak mogłyby wyglądać zielone miasta przyszłości? Odpowiedzi jest wiele, a z tego przystępnego i optymistycznego filmu-podróży wynika, że można skutecznie opowiadać o zmianach analizując możliwe rozwiązania, a nie tylko skupiając się na problemach. Reżyserka i reżyser filmu Manon Turina i François Marques wychowali się w Tuluzie, a potem przez lata pracowali w Londynie. Przedstawiają się jako para mieszcuchów. Po doświadczeniu zamknięcia w trakcie pandemii ruszają w podróż: udają się m.in. do Meksyku, Chicago, Zurychu, Paryża, Berlina i Mediolanu w poszukiwaniu nowych sposobów myślenia o życiu w mieście. Ich podróż wiedzie przez pracownie architektoniczne, działki, ogrody na dachach i szklarnie, a towarzyszą jej rozmowy z urbanist(k)ami, architekt(k)ami, aktywist(k)ami na rzecz zieleni miejskiej. Optymizm – żeby nie powiedzieć entuzjazm – reżyserskiej pary pozwala połączyć tradycję i doświadczenie z rozmachem futurystycznej wizji.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

CPH:DOX, Seoul International Eco Film Festival, Cinema Jove International Film Festival

MANON TURINA

Manon, profesjonalistka w dziedzinie komunikacji i ekspertka w dziedzinie innowacji, zawsze ma isierki w oczach, gdy chodzi o dołożenie swojej cegiełki w projekcie ekologicznym. Od dziecka pasjonatka projektowania graficznego, odkrywania nowatorskich projektów i podróżowania, jest odkrywczynią współczesności. Ukończyła renomowaną szkołę na kierunku Zarządzania Strategicznego Innowacjami. Przez kilka

lat przeszła wiele korytarzy i sal konferencyjnych głównych korporacyjnych grup we Francji i na całym świecie. Jako kierowniczka ds. projektów innowacyjnych w grupie Continental, kierowniczka ds. komunikacji w rozwijanej małej firmie oraz kierowniczka ds. komunikacji wewnętrznej na Europę Północną w hotelarskim gigancie AccorInvest, Manon chce teraz nadać sens swojemu życiu jako mieszkance miasta. Całą swoją pozytywną energię chce zainwestować w przyjazny dla środowiska projekt na rzecz lepszej przyszłości.

FRANÇOIS MARQUES

François, optymistyczny mieszkaniowiec miasta, spontaniczny i ciekawy, jest młodym profesjonalistą poszukującym nowego świata, bardziej zgodnego z jego wartościami. Był kierownik ds. komunikacji w renomowanym ośrodku narciarskim we francuskich Pirenejach, zawsze miał wyraźne zamiłowanie do tworzenia obrazów i treści audiowizualnych. Robienie filmów zawsze było tą częścią jego pracy, która najbardziej go satysfakcjonowała: konceptualizacja historii, organizowanie planów zdjęciowych, spędzanie dużej ilości czasu na montażu... François, który zawsze miał w głowie kreatywny pomysł i był bardzo skrupulatny, chce teraz wnieść swoje umiejętności do projektu, który go inspiruje, do ulepszania świata na własną skalę.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Manon Turina, François Marques
Scenariusz: Manon Turina, François Marques
Grafiki i animacja: Mess Bessad
Montaż: Manon Aussel
Dźwięk: Manon Aussel, Christophe Girod
Muzyka: Maxime Tisné-Versailles
Producent_ka: Manon Turina, François Marques

Produkcja: Jour2Fête Production, Dao Production, Le Lokal Production
Światowa dystrybucja: The Party Film Sales
Język: francuski, angielski, hiszpański
Strona: <https://www.thepartysales.com/movie/green-city-life-working-title/>

WIESZ, ŻE TO BĘDZIE FILM O WOJNIE

REŻ. OLHA TSYBULSKA

Norwegia, Ukraina / 2023 / 35 min.

S.D.K. Słonecznik
СОЛНЕЧНИК
Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
Polska 3, 00-124 Warszawa

SOBOTA, 16.09.2023, GODZ. 18:00, KINOTEKA

Tytuł okazuje się przekorny, a jednocześnie afirmatywny – „wojna” w tym wypadku oznacza to, co na przekór wojnie. Syreny wyją, a w popołudniowym tłumie nikt nie drgnie, niektóre osoby przenoszą się z laptopami do korytarzy i wewnętrznych pomieszczeń, niemal nie przerywając pracy. Pomiędzy wybebeszonymi budynkami, dziurami w wieżowcach, kłębami zwisających kabli, popalonymi autami, toczy się życie w mieście – i „na mieście”.

Jest późna wiosna i lato w Kijowie 2022 roku, ludzie wylegają na ulice miasta: kąpiel w Dnieprze, koncerty, życie kawiarniane. Rozmówczynie i rozmówcy reżyserki Olhi Tsybulskiej mówią o zaangażowaniu, syndromie ocalańca, ale też o tym, jak uczą się na nowo przeżywać przyjemność, wyluskiwać ją ze swojego wojennego doświadczenia, dawać sobie prawo do tego, by wypić wino, przez chwilę porobić coś, co nie jest pakowaniem paczek na front. Mówią też o wypaleniu, o nowych rutynach i o tym, jak przestają się bać i reagować na alarmy. Reżyserce udało się stworzyć portret praktykowania wolności w czasie wojny, pokazując Kijów jako miejsce, w którym – na przekór wszystkiemu – pragnie się być.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

Tromsø International Film Festival,
HUMAN International Documentary Film
Festival, Visions du Réel, Millennium Docs
Against Gravity

OLHA TSYBULSKA

Olha pracowała jako niezależna redaktorka przy projektach komercyjnych, ale chciała znaleźć inne ścieżki w branży. To doświadczenie zaprowadziło ją do firmy produkcyjnej z Kijowa. Pracowała jako asystentka reżyserii i produkcji przy projektach dokumentalnych, dopóki Rosja nie rozpoczęła pełnoskalowej inwazji na Ukrainę. Po rozpoczęciu inwazji Olha postanowiła wyreżyserować krótkometrażowy film dokumentalny o swoich osobistych doświadczeniach z życia w kraju ogarniętym wojną.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Olha Tsybulska
Scenariusz: Olha Tsybulska, Ganna Iaroshevych
Zdjęcia: Jack Belisle
Montaż: Ganna Iaroshevych
Dźwięk: Dmytro Oleksiuk, Eugene Chaban
Muzyka: Ivan Tovstiuk

Producent_ka: John Emil Richardsen
Produkcja: Montevideo Tromsø AS
Światowa dystrybucja: Journeyman TV
Język: ukraiński
Strona: <https://www.montevideo.no/you-know-its-going-to-be-about-war>

ŻOŁTY SUFIT

REŻ. ISABEL COIXET

Hiszpania / 2022 / 93 min.

polska premiera

NIEDZIELA, 17.09.2023, GODZ. 20:30, KINOTEKA

„Moje ciało wiedziało”, mówi jedna z bohaterek filmu Isabel Coixet („Życie ukryte w słowach”, „Moje życie beze mnie”). „Myślałam, że jestem bardzo dorosła, ale teraz, kiedy widzę siebie na nagraniach wideo, widzę po prostu piętnastoletnią dziewczynkę”.

Nagrań, także w samym filmie, jest sporo: bohaterki należały do nagradzanego zespołu La Inestable – prestiżowej szkoły teatralnej przy Teatre Municipal de l'Escorxador w Lleidzie (o ironio, „l'escorxador” to po katalońsku „rzeźnia” – nazwa instytucji nawiązuje do ubojni, która mieściła się wcześniej w tym samym budynku). Film opiera się na świadectwach przemocy seksualnej, która ciągnęła się przez lata, na scenie i poza nią. Charyzmatyczny pedagog Antonio Gómez stworzył niemal coś w rodzaju kultu, w którym przez lata wykorzystywał seksualnie swoje nastoletnie podopieczne. Bohaterki analizują zarówno swoje osobiste historie, jak i specyfikę szkoły artystycznej jako przestrzeni, w której łatwo niezauważalnie przekroczyć granice, nadużyć zaufania w relacji mentorskiej.

WYBRANE FESTIWALE I NAGRODY:

San Sebastian International Film Festival, IDFA, Hot Docs, São Paulo International Film Festival, Cinehorizontes Marseille, Pune International Film Festival, One World Documentary and Human Rights Film Festival Bucharest, Montevideo Uruguay International Film Festival, Istanbul International Film Festival

ISABEL COIXET

Isabel Coixet (ur. 1960) jest katalońską reżyserką filmową. Jest jedną z najbardziej uznanych reżyserek filmowych współczesnej Hiszpanii. Od początku swojej kariery filmowej w 1989 roku wyreżyserowała dwanaście pełnometrażowych filmów fabularnych, a także filmy dokumentalne, krótkometrażowe i reklamy. Międzynarodowy rozgłos zdobyła w 2003 roku intymnym dramatem „Moje życie beze mnie”, opartym na opowiadaniu Nancy Kincaid. Dwa lata później wyreżyserowała „Życie ukryte w słowach”, które otrzymało cztery nagrody Goya: dla najlepszego filmu, najlepszej reżyserii, najlepszej produkcji i najlepszego scenariusza. W 2005 roku Coixet dołączyła do grona 18 międzynarodowych filmowczyń i filmowców, w tym Gusa Van Santa, Waltera Sallesa oraz Joela i Ethana Coenów, w ramach nowatorskiego, zbiorowego projektu „Paris, je t’aime”. W 2000 roku założyła własną firmę producencką Miss Wasabi Films.

TWÓRCZYNI E I TWÓRCY

Reżyseria: Isabel Coixet
Zdjęcia: Nadia S. Zafrá
Montaż: Mariona Solé Altimira (AMMAC)
Dźwięk: Nora Haddad, Anna Rajadell
Muzyka: Chop Suey
Producent_ka: Isabel Coixet, Carla Sospedra

Produkcja: Miss Wasabi Films
Światowa dystrybucja: The Open Reel International Sales
Język: kataloński, hiszpański
Strona: <https://www.theopenreel.com/portfolio-item/the-yellow-ceiling/>

HARMONOGRAM WYDARZENIA TOWARZYSZĄCE

PROJEKCJE I WYDARZENIA: KINOTEKA

(Pałac Kultury i Nauki, pl. Defilad 1)

13.09 ŚRODA

19:00 „5 pór roku rewolucji” (95’) i spotkanie z **Liną**, reżyserką filmu.

14.09 CZWARTEK

18:00 „W poszukiwaniu zielonych miast” (85’) i spotkanie z **Manon Turing** i **François Marquese**m, duetem reżyserskim filmu.

15.09 PIĄTEK

10:00 Pokaz edukacyjny dla szkół filmu „W poszukiwaniu zielonych miast” (85’) i rozmowa z **Agnieszką Kowalską**, **Grzegorzem Stopą** i **Jadwigą Klatą**.

19:00 „Dobra wiadomość” (11’), „Pod osłoną nocy” (69’) i rozmowa **WATCH DOCS** z reżyserkami filmów: **Zuzanną Solakiewicz** i **Juliette de Marcillac**: Wytwarzanie (nie)legalności na granicach państw europejskich.

16.09 SOBOTA

14:00 „Jina” (18’) i spotkanie z **Emilią Pluskotą**, reżyserką oraz bohaterkami filmu.

16:00 „Przesłuchanie” (81’) reż. **Lisa Gerig**

18:00 O pamięci: **Ukraina oczami dokumentalistek**. Zestaw filmów krótkometrażowych ukraińskich reżyserok (94’) oraz rozmowa **Solidarnego Domu Kultury „Słonecznik”** z **Marią Ponomarową**, **Olżą Tsybulską** i **Zoyą Laktionową**, reżyserkami filmów.

20:30 „Mara. Białoruski sen” i spotkanie z **Sashą Kulak**, reżyserką filmu.

17.09 NIEDZIELA

15:30 „Położne” (91’) reż. **Snow Hnin Ei Hlaing**, seans z audiodeskrypcją

18:00 „Feminizm WTF” (96’) reż. **Katharina Mückstein** i spotkanie z **Laurą Wiesböck**, bohaterką filmu. Spotkanie tłumaczone będzie na PJM.

20:30 „Żółty sufit” (93’) reż. **Isabel Coixet**

WYDARZENIA TOWARZYSZĄCE

14.09 CZWARTEK

19:30 Jak smakują niebieskie migdały__ queerowo-feministyczny slam poetycki
Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie, ul. Pańska 3

16.09 SOBOTA

12:00 O różnorodności reprezentacji w filmach dokumentalnych kobiet.
Spotkanie i rozmowa z **dr Gabrielą Sitek**.
Osiedle Jazdów, Domek Partnerstwa, ul. Jazdów 10/5

22:00 ah/real x HER Docs party
Klub SPATiF, Al. Ujazdowskie 45

17.09 NIEDZIELA

12:00 Warsztat empatyczny z **Jaśminą Wójcik**
Fundacja Filmowa im. Władysława Ślesickiego, ul. Szpitalna 5/6

FUNDACJA FILMOWA
im. Władysława Ślesickiego

SKOK W DOK
LABORATORIUM POLSKICH DOKUMENTALISTÓW

ZESPÓŁ & ORGANIZACJA

WSPÓŁPRACA KONCEPCYJNO-ORGANIZACYJNA:

Weronika Adamowska, Fundacja HER Docs
Renata Prokurat, Goethe-Institut w Warszawie
Anna Walas, Instytut Francuski w Polsce

PROGRAM BRANŻOWY:

Marta Golba-Naumann

PROGRAM PUBLICZNY:

Weronika Adamowska - program filmowy
Katarzyna Korytowska - wydarzenia towarzyszące

KOORDYNACJA I PRODUKCJA:

Katarzyna Świątoniowska

PROMOCJA I PR:

Weronika Adamowska

SOCIAL MEDIA:

Hanna Mokijewska

KOORDYNACJA GOŚCIŃ:

Sonia Le Pape

KOORDYNACJA WOŁONTARIATU I CENTRUM INFORMACYJNE W KINOTECE:

Jacqueline Horodyńska

OPISY FILMOWE:

Klara Cykorz

PRZYGOTOWANIE KOPII FILMOWYCH I NAPISÓW ORAZ KOORDYNACJA TŁUMACZEŃ:

Michał Tomaszewski

TŁUMACZENIA FILMÓW:

Maja Kierzkowska
Paweł Lesisz
Karolina Sienkiewicz
Aleksandra Stelmach
Rafał Stelmasik
Michał Tomaszewski
Maria Zawadzka-Strączek

TEKST „SPOJRZENIE ZAANGAŻOWANYCH”:

Iwona Kurz

FINANSOWANIE I PARTNERSTWA STRATEGICZNE:

Weronika Adamowska, Fundacja HER Docs
Renata Prokurat, Goethe-Institut w Warszawie

ADMINISTRACJA:

Maja Szydłowska, Weronika Adamowska, Fundacja HER Docs
Renata Prokurat, Goethe-Institut w Warszawie

PODZIĘKOWANIA

Dziękujemy wszystkim osobom wspierającym HER Docs Forum, zaangażowanym w jego organizację i tym, które przyczyniły się do powstania tego wydarzenia.

W szczególności nasze podziękowania kierujemy do partnerów, których wsparcie finansowe umożliwiło organizację HER Docs Forum:

Austriackie Forum Kultury
Ambasada Szwajcarii w Polsce
Biuro Kultury m.st. Warszawy
Francusko-Niemiecki Fundusz Kultury
Fundacja im. Heinricha Bölla w Warszawie
m.st. Warszawa
Mazovia Warsaw Film Commission
Stowarzyszenie Autorów ZAiKS

Dziękujemy także partnerom, matronom medialnym i instytucjom wspierającym wydarzenie:

Air Club Centrum Podróży
Belarusian Independent Film Academy
Biuro Marketingu m.st. Warszawy
Centrum Kultury Filmowej im. Andrzeja Wajdy
Crew United
Czasopismo EKRANY
Documentary Association of Europe (DAE)
Fundacja Nowej Kultury Bęc Zmiana
FIFDH
Filmawka
Helsińska Fundacja Praw Człowieka

Kinoteka PKiN
KIPA Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych
Klub SPATiF
KMAG
Motel One Warszawa-Chopin
Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
Northern Lights Film Festival
Notes na 6 Tygodni
Otwarty Jazdów
Pismo. Magazyn opinii
Polish Docs
Progresja
Radio 357
SKOK W DOK. Laboratorium pomysłów dokumentalnych
Solidarny Dom Kultury "Słonecznik"
Stowarzyszenie Kobiety Filmu
SWISS FILMS
Szkoła Filmowa w Łodzi
VODBLISK
Vogue Polska
WATCH DOCS

Dziękujemy następującym osobom:

Agnieszka Arzt
Agnieszka Kowalska
Agnieszka Róż
Aldona Machnowska-Góra
Aleksandra Becker

PODZIĘKOWANIA

Aleksandra Janowska

Aleksandra Łoboda

Ana Castaños

Anna Choda-Mikitiuk

Anna Czackowska

Anna Ewa Dziedzic

Anna Spisz

Anna Włodarska

Artur Jóźwik

Bartek Pazura

Bogna Świątkowska

Brigid O'Shea

Carolina Zawada

Dagmara Gołdzińska

Dagmara Molga

Dana Pohl

Ewa Salamon

Ewa Sokołowska

Fabrice Filliez

Gabriela Sitek

Grażyna Szymańska

Grzegorz Stopa

Gudrun Hardiman-Pollross

Iga Winczakiewicz

Inez Jaworska

Irena Gruca-Rozbicka

Irena Strzałkowska

Iwona Kurz

Jadwiga Klata

Jakub Depczyński

Jakub Turkowski

Jaśmina Wójcik

Joanna Bocheńska

Joanna Glinkowska

Joanna Maria Stolarek

Joanna Mytkowska

Joanna Rożen-Wojciechowska

Joanna Tatko

Julia Hanske

Julia Kohman

Julia Właszczuk

Juliusz Modelski

Justyna Piszczyk

Kalina Kaczyńska

Kamil Kalbarczyk

Karol Kwiatkowski

Karolina Bordo

Karolina Fornal

Karolina Śmigiel

Katarzyna Banaszek

Katarzyna Borowiecka

Katarzyna Czarnota

Katarzyna Pietrewicz

Katarzyna Ślesicka

Klara Bogusławska

Klara Cykorz

Konrad Wirkowski

Krzysztof Brzezowski

Maciej Dydo

Maciej Nowicki

PODZIĘKOWANIA

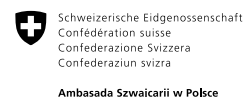
Magdalena Teper
Magdalena Walo
Maja Głogowska
Małgorzata Karczewska
Marcel Müller
Maria Krauss
Marion Schmidt
Marta Górczyńska
Marta Jalowska
Marta Kaczmarek
Matthias Dettling
Michał Chabiera
Mikołaj Komar
Milena Marciniak-Bogacz
Ola Kloc
Pascale Just
Piotr Szyposzyński
Sonia Kaźmierczak
Stanisław Welbel
Tadeusz Strączek
Taras Gembik
Volia Chajkouskaya
Wioleta Woroniecka
Wojciech Matejko
Yulia Krivich
oraz wszystkim osobom uczestniczącym
w HER Docs Forum.

**Na koniec dziękujemy wspaniałym
osobom wolontariackim – bez Was to
wydarzenie nie mogłoby się odbyć.**

ORGANIZACJA

PROJEKT WSPÓŁFINANSUJA

PARTNERSTWA

MATRONATY

